

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 5. Gula, Deus cur inimicos suos sinat pinguescere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

esse in quenquam, quàm in plerosque voluptates suas: qua cum hominem arripuerint, penitus submergunt, & subuertunt. Adstipulatur & os aureum inquiens: *Quod equis accidere solet, id hominibus quibusdã, accidit, ut quò copiosius ipsis suppetunt necessaria, hoc euadant ferociores.* Et iterum: *Fumus abigit apes, dona verò spiritualia fugat luxus; quem Ægyptij hieroglyphicè porci simulachro expresserunt, semper deorsum in terram atque passum inclinati. Fames amica virginitati est, inimica lasciuia,* ait S. Ambrosius, *Saturitas verò castitatem prodigit, nutrit illecebram.*

Nihil hinc mirum, gulones, ponderoso ventre depressos mentem non posse in cœlum & cœlestia extollere; citiùs saturitate mori, quàm homines osses longâ inedia, atque ieiunijs assiduis emaciatos. Illud mirissimum est, ieiunia meritos & æternam famem, à ieiunijs tantopere abhorrere, semperque ingluuiem cogitare; ast Dei seruos ambrosiâ alendos, & nectare dignos, ad prodigium vsque cibo potuque abstinere. Nimirum vt porcos ad macellum & lanienam saginamus, venaticos autem canes, vt sint ad currendum & prædam capiendam citatiores, fame extenuamus; ita Orci pabula finit Deus pingueferi, & vt ignis habeat copiosius omentum, & alimentum, *ebrietas,* teste S. Chrystomo, *sues ex hominibus facit;* in libro vitæ ascriptos patitur corpore toto extenuari, vt per angustam portam minùs impedite in cœlum possint penetrare, à qua cura adipe & omaso suo, nitidæ cuticulæ, & lati ventres excluduntur; *similes illi, qui,* vt ait S. Augustinus, *epulabatur quotidie splendide; ad cuius ianuam iacebat mendicus Lazarus cupiens saturari de micis, qua cadebant de mensa eius, & nemo illi dabat.* Vt autem, teste S. Basilio, *ebrietas est demon voluntarius, malitia mater, virtutis inimica,* & vt S. Ambrosius addit, *fomentum libidinis, incentiuum insania, venenum insipientia;* & *ebriosi regnum Dei non possidebunt, sed ignis, & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum:* ita abstinentia modestos, placatos, sobrios, prudentes, virgines, angelos facit. Quin & inter homines pacem concordiamque conseruat. *Cui va? cuius patri va? cui rixa? cui fouea? cui sine causa vulnera? Cui suffusio oculorum? Nonne his, qui commorantur in vino, & student calicibus epotandis? Qua de causa Heraclitus in seditione rogatus, vt apud populum sententiam diceret, quo pacto ciuitas redigi posset in concordiam,*

S Chryst. hom. 2. de ieiunio. Pier. Valer. lib. 9.

S. Ambros. serm. 40.

V.

GVLA DEVS;
CVR INIMICOS
SVOS SINAT
PINGVESCERE?

S. Chryst. hom. 38. in Matth.

S. Augustin. serm. 232. Luc. 16.

S. Basil. hom. 14.

S. Ambros. c. 16. de Elia & Ieiunio. 1. Cor. 6. 10. Psal. 10. 6.

Prou. 23. 29.

Erasm. lib. 8. apoph. ex Plutarcho.

S. Chrysoft.
hom. 2. de
ieiunio.

VI.
QVADRAGE-
SIMAE IEIUNI-
VM STRICTE
OBSERVATVM.

Pfal. 26.

conscenso suggestu, poposcit calicem aquæ frigidæ & paululum
farinæ insperfit, mox de glechone admiscuit, quod est vel pulegij
siluestris, vel leguminis genus. Deinde, epoto calice, discessit, nec
verbum addidit: hoc pacto innuens, ita demum ciuitatem caritu-
ram seditionibus, si, repudiatis delicijs, assuesceret paruo contenta
esse. Hinc, apud Eremitas, nullæ lites, quia nullæ comptationes;
hinc animi domiti & patientes, quia corpora abstinentijs stringun-
tur, ne insolescant. *His, qui bellicis rebus exerceantur*, ait S. Chryso-
stomus, *quique palæstris luctando desudant, conuenit ut ciborum copia red-
dant se ipsos corpulentos & obesos; videlicet, quò validioribus nervis la-
bores queant capessere. Contra verò, quibus non est colluctatio aduersus
carnem & sanguinem, sed aduersus principatus, aduersus potestates, ad-
uersus mundi rectores tenebrarum harum, aduersus spirituales malitias;
hos oportet per sobrietatem, ad ieiunium, ad certamen exerceri. Leuius
periculum est, si quis Rhipsaspis appelletur, quòd clypeum in acie abiecerit;
quàm si magnam illam armaturam ieiunium videatur abiicisse.*

Hac de caussa, (vt ad historiam redeamus) in monasterio, ad
quod Zosimas ab Angelo missus est, moris erat, vt primæ hebdo-
madæ ieiuniorum Dominicâ die, Ascetæ singuli diuinis sacramen-
tis muniti, atque Christi corpore & sanguine pasti, modicoque cibo
refecti, vnà in oratorium conuenirent, & flexis poplitibus, oratio-
neque ardenti ad Deum fusa, se inuicem consalutarent, Abbatemque
amanter amplexi benedictionem solennem peterent. Patefactis in-
de monasterij foribus, clara voce cantantes exibant. Cantabant
autem: *Dominus illuminatio mea, & salus mea, quem timebo? Domi-
nus defensor vite mee, à quo trepidabo?* Vix vnus, aut alter, in rerum
custodiam, domi manebat. Ceteri, aut caricas, aut palmæ fructus,
dactylos, aut legumina, aut etiam nihil, præter vestem, secum effe-
rebant, propria quadra, hoc est, thymbra & solis radicibus ac her-
bis victuri. Ibant autem trans Iordanem, non vt conchas legerent,
aut vt sciuros caperent, sed ita, vt à se quisque vago pede discede-
rent, neque vllus in alterius conspectum veniret. Nempe soli diui-
nis meditationibus, cantui sacro, ac ieiunijs vigiliisque tantò im-
pensiùs vacare potuerunt. Sic verbis, cibis, potibus, somno, &
omni solatio humano abstinentes, omnes ieiuniorum dies, asper-
timè celebrabant, nec, nisi ante viuificum Dominicæ Resurrectionis
diem